



Sygn. akt III KRS 30/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

SSN Andrzej Wróbel

Protokolant Halina Kurek

w sprawie z odwołania I. D.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 października 2009 r., w sprawie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego, po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 lutego 2010 r.,

oddala odwołanie.

Uzasadnienie

Radca prawny I. D. wniosła odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 października 2009 r., odmawiającej przedstawienia jej kandydatury Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu sędziego Sądu Rejonowego w [...]. W uzasadnieniu Rada stwierdziła, że kandydatka w 1998 r. uzyskała tytuł magistra prawa z oceną dobrą,

w maju 2003 r., po odbyciu aplikacji, złożyła egzamin radcowski uzyskując ocenę dobrą, następnie została wpisana na listę radców prawnych, a od 11 czerwca 2004 r. wykonuje zawód radcy prawnego we własnej kancelarii w [...].

Oceniający kwalifikacje kandydatki sędzia wizytator Sądu Okręgowego w [...] wyraził opinię, że brak jest podstaw do oceny negatywnej. W głosowaniu na Kolegium Sądu Okręgowego dnia 8 czerwca 2009 r. kandydatka uzyskała 0 głosów „za”, 6 głosów „przeciw” oraz 0 głosów „wstrzymujących się”. Na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Okręgu [...] w dniu 16 czerwca 2009 r. kandydatka uzyskała 13 głosów „za”, 34 głosy „przeciw” i 18 głosów „wstrzymujących się”. Minister Sprawiedliwości w stanowisku z dnia 31 stycznia 2009 r. ocenił kandydaturę pozytywnie. Rada podniosła, że kandydatka spełnia wymogi formalne do objęcia stanowiska sędziego, wzięto jednak pod uwagę brak poparcia Kolegium i Zgromadzenia Ogólnego Sądu Okręgowego, a także okoliczności, że przedstawiony przez kandydatkę materiał nie pozwalał na jednoznacznie pozytywną ocenę, bowiem na 33 przedstawione sprawy aż 25 dotyczyło postępowania nakazowego lub uproszczonego zakończonego niezaskarżonymi orzeczeniami. Te okoliczności spowodowały, że w czasie głosowania w Radzie dnia 6 października 2009 r. kandydatka uzyskała 0 głosów „za”, 13 głosów „przeciw” i 1 głos „wstrzymujący się”.

W odwołaniu I. D., w zakresie prawa materialnego, zarzuciła naruszenie przepisów art. 2 oraz art. 32 ust. 1 i 2, a także art. 60 Konstytucji przez ich niezastosowanie, przez co jej kandydatura nie została oceniona i rozpatrzona rzetelnie, w sposób obiektywny i sprawiedliwy. Zarzuciła także naruszenie art. 6 ust. 1 w związku z art. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1059 ze zm.) przez jego niezastosowanie i przez to nieuwzględnienie charakteru pracy radcy prawnego, polegającej nie tylko na występowaniu przed sądami, ale także na wykonywaniu szeregu innych czynności w ramach obsługi prawnej, takich jak poradnictwo prawne, sporządzanie opinii prawnych i umów. Skarżąca zarzuciła również naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67) oraz § 19 ust. 1, § 20 ust. 1 i 3, a także § 23 ust. 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta

Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczególnego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przez Radę (Dz.U. Nr 219, poz. 1623) przez niedokonanie wszechstronnego rozpatrzenia i wnikliwej oceny kandydatur, co spowodowało podjęcie wobec niej krzywdzącej i sprzecznej z prawem uchwały. Wniesiono o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Radzie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie jest nieuzasadnione. Według art. 32 Konstytucji: Wszyscy są równi wobec prawa. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne (ust. 1); Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakichkolwiek przyczyn (ust. 2). Natomiast zgodnie z art. 60 Konstytucji obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach. Zarzut naruszenia tych przepisów, poza szerokimi rozważaniami na temat ich funkcji i znaczenia użytych w nich pojęć, sprowadza się do nieuwzględnienia innych aspektów pracy radcy prawnego, jak tylko czynności podejmowanych przez kandydatkę w związku z postępowaniami sądowymi. Rzeczywiście, zawód radcy prawnego, zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, polega na świadczeniu pomocy prawnej, a w szczególności na udzielaniu porad prawnych, sporządzaniu opinii prawnych, opracowywaniu projektów aktów prawnych oraz występowaniu przed sądami i urzędami. Jednak dla oceny przydatności kandydatki do wykonywania zawodu sędziego zasadnicze, wręcz podstawowe znaczenie ma jej działalność związana z postępowaniami sądowymi. Na jej podstawie można ocenić nie tylko ogólną wiedzę prawniczą, ale także znajomość i rozumienie procedur sądowych, czyli wiedzy niezbędnej w pracy każdego sędziego. Waleru tego z reguły nie mają materiały dotyczące pozostałego zakresu działania radcy prawnego, które jedynie w sposób uzupełniający – a więc nie niezbędny – mogą służyć ocenie kandydata na sędziego będącego radcą prawnym.

Zarzuty naruszenia przepisów postępowania wyrażają przekonanie kandydatki, że Rada powinna dokonać całkowicie samodzielnej oceny jej

przydatności do zawodu sędziego, nie przywiązując wagi do stanowisk zajętych przez Kolegium i Zgromadzenie Ogólne Sędziów Okręgu [...]. Jest to pogląd sprzeczny z powołanym w odwołaniu przepisem § 20 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta RP, który nakazuje Radzie wszechstronne rozważenie wszystkich okoliczności sprawy. Rozporządzenie nie dokonuje gradacji wagi poszczególnych okoliczności, ale stanowisko kolegialnych organów Sądu – jednoznacznie niekorzystne dla kandydatki – jest bez wątpienia jedną z podstawowych okoliczności i nie może być przez Radę niedocenione.

Nie zostały naruszone § 20 ust. 3 oraz § 23 ust. 1 i 3 tego rozporządzenia przez nieuzupełnienie materiałów służących ocenie kandydatury o opinie i inne akty sporządzone przez kandydatkę, jako że mają one tylko charakter pomocniczy w zakresie oceny jej przydatności do zawodu sędziego. Przepis § 19 ust. 1 rozporządzenia uprawnia Radę do zaproszenia kandydata celem odbycia rozmowy w siedzibie Rady. To zaproszenie nie ma charakteru obligatoryjnego, Rada może korzystać z tego uprawnienia według jej uznania, wyznaczonego przez rzeczowe potrzeby wyjaśnienia okoliczności sprawy budzących wątpliwości. Zdaniem Sądu Najwyższego w rozpoznawanej sprawie nie zachodziła konieczność skorzystania przez Radę z uprawnienia przewidzianego w tym przepisie. Tym samym, wobec nienaruszenia przez Radę przepisów powołanego rozporządzenia Prezydenta RP, nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, który nakłada na Radę zadanie polegające na rozpatrzeniu i ocenie kandydatury do pełnienia urzędu sędziowskiego.

Z tych względów, na podstawie art. 13 ust. 5 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, orzeczono jak w sentencji.